

MELISA DAKOSTA

VISA DEBESU ZILGME

MÉLISA DA COSTA

TOUT LE BLEU DU CIEL

MELISA DAKOSTA

VISA DEBESU ZILGME

No franču valodas tulkojusi
Inese Pētersone

821.133.1-31
Da 210

Mélissa Da Costa

TOUT LE BLEU DU CIEL

Copyright © Éditions Albin Michel, 2021
Cover photo © Ashrafal Arefin / Arcangel Images

Tulkotāja pateicas par atbalstu Ventspils Starptautiskajai Rakstnieku
un tulkotāju mājai un Loorenas (Šveice) Tulkotāju kolēģijas asociācijai.
La traductrice tient à remercier le Collège de traducteurs Looren.

Melisa Dakosta

VISA DEBESU ZILGME

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projektu vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Elīna Vēja*
Korektore *Diāna Graudiņa*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*
Maketētāja *Egija Bļinova*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-838.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita
neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu
ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma
69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem
un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Inese Pētersone, 2024
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-805-3

Manam Emīlam ar maģiskajām acīm

Petitesannonces.fr

Temats: Meklēju ceļabiedru/-i pēdējam ceļojumam

Sūtītājs: Emīls26

Datums: 29. jūnijs, 01:02

Ziņa:

26 gadus vecs vīrietis, kuram atklāta agrīna neārstējama Alcheimera slimība, vēlas doties savā beidzamajā ceļojumā. Meklē kompanjonu/-i, kurš/-a dalītos ar viņu šajā pēdējā piedzīvojumā.

Maršruts apspriežams kopīgi. Alpi, Augšalpi, Pireneji? Brauciens kemperī, ieskaitot pārgājienus (ar mugursomām un telti). Jābūt atbilstoši fiziskajai sagatavotībai.

Izbraukšana: tiklīdz iespējams. Ceļojuma ilgums: maksimums 2 gadi (pēc ārstu aplēsēm). Varbūt arī mazāk.

Mana/-as ceļabiedra/-es profils: īpašas medicīniskās prasmes nav nepieciešamas. Es nesaņemu nekādu ārstēšanu vai aprūpi, un manas fiziskās spējas ir pilnībā saglabājušās. Garīgā ziņā – man draud progresējošs atmiņas zudums. Jāmīl daba.

Jāsamierinās ar neredz skarbākiem dzīves apstākļiem. Jābūt vēlmei dalīties cilvēciskā piedzīvojumā.

Sazināties ar mani tikai caur e-pastu. Vēlāk varēsīm apspriesties pa telefonu.

Emīls paberzē zodu. Šis ieradums viņam ir jau kopš bērnības, tiklīdz viņš aizdomājas vai nespēj par kaut ko izšķirties. Emīls nav īsti apmierināts ar uzrakstīto. Šis sludinājums viņam šķiet pārāk atturīgs, bezpersonisks un arī drusku neprātīgs. Viņš to uzrakstīja vienā mirklī, daudz nedomājot. Pulkstenis ir viens naktī. Emīls nav gulējis jau veselu nedēļu – vai tikpat kā nav gulējis. Rakstīšanai tas nepalīdz.

Emīls vēlreiz pārlasa sludinājumu. Viņam šķiet, ka tas atstāj mutē dīvainu pēcgaršu. Mazliet rūgtenu. Bet viņš nospriež, ka tas ir labi, – sludinājums ir pietiekami drūms, lai atturētu jūtīgas dvēseles, un pietiekami traks, lai atturētu konvencionālus ļautiņus. Tikai kāds ļoti īpašs cilvēks spēs pamanīt šī sludinājuma atšķirīgo toni.

Kopš mediķi pasludināja viņam spriedumu, Emīls redz savu māti raudošu un tēvu sakostiem zobiem. Viņš redz, kā pārdzīvo viņa māsa, kurai ap acīm sagūlušī tumši loki. Viņš ne. Emīls uztvēra šo ziņu ar skaidru galvu. Agrīna Alcheimera forma, tā viņam bija teikuši. Neurodeģeneratīva slimība, kas izraisa progresējošu un neatgriezenisku atmiņas zudumu. Slimība galu galā uzbruks smadzeņu stumbam, līdz tas tiks iznīcināts. Smadzeņu stubrs atbild par dzīvībai svarīgām funkcijām: sirdsdarbību, asinsspiedienu, elpošanu... Tā ir labā ziņa. Nāve viņu panāks ātri. Vēlākais pēc diviem gadiem. Tas ir ideāli. Emīls nevēlas kļūt par nastu, pavadīt atlikušo mūžu, vēl daudzus gadu desmitus, progresējošā senilitātes stāvoklī. Viņam labāk patīk zināt, ka drīz mirs. Divi gadi – tas ir labi. Viņš vēl var pagūt tos nedaudz izbaudīt.

Galū galā nav nemaz tik slikti, ka Laura pirms gada viņu pameta. Pretējā gadījumā tas visu pamatīgi sarežģītu. Emīls sev to atgādina jau veselu nedēļu, kopš uzzināja diagnozi. Laura ir prom, Emīls par viņu neko nav dzirdējis jau gadu. Neviena telefona zvana. Emīls pat nezina, kur viņa dzīvo. Un tā ir daudz labāk. Viņam nekur vairs nav īstas piesaistes. Viņš var aiziet. Viņš var mierīgi uzsākt šo pēdējo ceļojumu. Nav jau tā, ka viņam

vairs neviena nebūtu... Ir taču vecāki, ir māsa Mārdžorija un viņas vīrs Bastiens, abu dvīņi. Ir Reno, Emīla bērnības draugs. Reno tikko kļuvis par tēvu un meklē māju, kur apmesties kopā ar ģimeni. Reno ir precējies un tēvs... Kāds neticams dzīves pavērsiens! Viņi nekad mūžā nebūtu tam noticējuši. Reno bija tas mazais resnītis klases aizmugurē. Astmatisks, alerģisks pret zemesriekšiem un absolūti smieklīgs sporta laukumā. Savukārt Emīls – īsts palaidnis, dumpinieks ar dzīvu iztēli. Redzot abus kopā, radās jautājums, kas viņus saista. Mazais resnītis un dumpinieks. Reno vienmēr palika tādā kā Emīla ēnā. Un tad gadu gaitā viss mainījās. Par labu Reno. Vispirms viņš zaudēja desmit kilogramus, pēc tam sekoja savam aicinājumam, kļūstot par logopēdu. No tā brīža Reno pārvērtās. Vēlāk viņš iepazinās ar Letīciju, un tagad viņiem ir ģimene. Tikmēr palaidņa puika nonācis te, ceļmalā. Divdesmit seši gadi, un ne vairs tik spožs. Viņš bija ļāvis Laurai aiziet...

Emīls pakrata galvu, atspiežoties pret krēsla atzveltni. Nu vairs nav īstais laiks kļūt sentimentālam un kavēties pagātnē. Tagad ir jākoncentrējas ceļojumam. Ideja par šo ceļojumu radās, tiklīdz viņš uzzināja par diagnozi. Emīls burtiski sabruka uz stundu vai divām, tad prātā ienāca šī doma par ceļojumu. Viņš par to nestāstīja. Nevienam. Emīls zina, ka viņam to liegtu. Vecāki un māsa steigšus pieteica viņu klīniskai izpētei. Tomēr ārsts bija pateicis skaidri: te nav runas par ārstēšanu vai izārstēšanu, tikai par to, lai uzzinātu kaut ko vairāk par šo reto slimību. Kāda viņam tur interese? Pavadīt dzīves pēdējos gadus slimnīcas palātā, kļūstot par medicīniskās izpētes objektu. Tomēr vecāki un māsa uzstāja. Un Emīls zina, kāpēc. Viņi atsakās pieņemt Emīla nāvi. Viņi ķeras pie katra salmiņa, cerot, ka klīniskais pētījums un tā novērojumi spēs palēnināt slimības gaitu. Bet kāpēc? Pagarināt viņa mūžu? Pagarināt viņa senilitāti? Tas ir nolemts: viņš dosies prom. Nokārtos visu pilnīgā slepenībā, neteiks viņiem par to ne vārda un aizbrauks.

Emīls jau sameklējis kemperi. Naudu viņš pārskaitīja. Kemperi savāks nedēļas beigās. Atstās to pilsētas autostāvvietā, līdz viss būs nokārtots, lai vecākiem un māšai nerastos aizdomas. Par Reno viņš joprojām vilcinās. Vai pastāstīt viņam? Pajautāt, ko viņš par to domā? Emīls nezina. Ja Reno būtu neprecējies un viņam nebūtu bērnu, viss būtu citādi. Viņi aizbrauktu kopā. Noteikti. Bet tagad apstākļi ir mainījušies. Reno ir sava dzīve, pienākumi. Un Emīls nevēlas viņu iesaistīt šajā pēdējā avantūrā. Tomēr kādreiz viņi par to bija sapņojuši. Viņi prātoja: “Kad būsīm pabeiguši studijas, paņemsim teltis un mugursomas un dosimies uz Alpiem.” Tad Emīls iepazinās ar Lauru. Un Reno satika Letīciju. Viņi atteicās no saviem sapņiem par klejotajiem.

Tagad Emīls beidzot var doties. Gandrīz nekas viņu vairs neattur. Viņam atlicis dzīvot vien divus gadus, un tuvinieki jau gatavojas viņu zaudēt. Tagad vai pēc diviem gadiem, kāda starpība. Emīls izlasa sludinājumu vēl pēdējo reizi. Jā, tas ir dīvains un bezpersonisks. Un, jā, iespējams, neviens uz to neatbildēs. Vienalga, viņš tik un tā dosies prom. Viens pats. Emīls baidās nomirt vienatnē, tas viņu uztrauc. Bet, ja tam tā jānotiek, ja neviens uz viņa sludinājumu nereaģēs, jo ļaunāk. Viņš dosies prom, jo viņa pēdējais sapnis ir stiprāks par bailēm. Emīls noklikšķina uz taustiņa “sūtīt”, un ekrānā parādās paziņojums, ka sludinājums ir pieņemts. Emīls ar nopūtu atzveļas krēslā. Patlaban ir ceturksnis pāri vieniem naktī. Ja kāds tomēr atbildēs, ja kāds tomēr būs tik traks vai drosmīgs, lai viņam atbildētu (Emīls īsti nezina, kā to pareizāk formulēt)... tad viņš ir pārliecināts, ka būs atradis vislabāko iespējamo ceļabiedru.

– Emīl, vecīt, man ļoti žēl. Es nevarēju atstāt mazo Letīcijai, viņa strādā. Bet, starp citu, tiklīdz būs pabeigusi, viņa tūlīt brauks šurp.

Reno šķiet apmulsis, ienākot slimnīcas palātā ar mazuli rokās. Emīls uzsit viņam uz pleca.

– Beidz, tu labi zini, ka es priecājos redzēt tavu knēveli.
– Mazajam jāpaguļ. Viņš nav gulējis visu nakti. Tagad būtu pēdējais laiks.

Reno izskatās saguris. Emīls vēro, kā viņš ar mazuli rokās nopūlas atlocīt ratiņus. Mazais ir vien sešus mēnešus vecs, un Emīls vēl nav paspējis aprast pie Reno ar bērnu rokās. Viņam tas joprojām šķiet absurdi. Tāpēc redzēt viņu tik saspringtu, noņemamies ar ratiņiem, šķiet pilnīgi neticami.

- Kāpēc tu smeji?
- Šķiet, ka man rādās.
- Ko? Kāpēc?
- Tu un mazais, tu kā saliekamo ratiņu pavēlnieks.
- Tieši tā, zobojies vien. Tas kādu d...

Viņš apraujas, un Emīls uzreiz saprot, kāpēc. Reno, kā paradis, jau grasījās atbildēt “tas kādu dienu notiks arī ar tevi”, bet apstājās teikuma vidū. Viņš tumši piesarkst, apzinoties savu misēkli.

- Piedod... Es...

Emīls papurina galvu. Un atbild ar platu smaidu:

– Nē, ar mani tas nenotiks. Es izvairīšos vismaz no tā! Kurš teicis, ka dzīve ir netaisna?

Emīls cenšas izvilināt Reno smaidu, bet tās ir veltas pūles. Reno beidz ņemties ar ratiņiem un pagriežas pret viņu pārvērstu seju.

– Kā tev tas izdodas? Es gribēju teikt... Es tāpēc vairs nespēju gulēt... Kā tev izdodas par to jokot?

Emīls mēģina izvairīties no Reno skatienu, izliekoties, ka pēta savus nagus. Cenšas izturēties nepiespiesti.

– Viss kārtībā. Ar to es gribu teikt... pēc dažiem mēnešiem es pat vairs nezināšu, kas esmu, tāpēc... nekam nebūs nozīmes. Kāda jēga uztraukties!

- Emīl... Es nejokoju.
- Es arī ne.

Reno ir gatavs ļaut jūtām vaļu. Viņa acis sariešas asaras. Emīlam piepeši sagribas viņam visu izstāstīt, visu atlaist: *būs labi, vecīt, es došos prom, ļaušos piedzīvojumam ar kemperi un mugursomu plecos, kā mēs kādreiz sapņojām. Es nodzīvošu sešdesmit gadus vienā. Es tev apsolu. Bez kādas nožēlas.*

Taču viņš nedrīkst. Reno nemēģinās viņu atrunāt, gluži otrādi. Ne jau tā ir problēma. Reno ir daudz vairāk nekā draugs, viņš ir kā brālis, un, ja uzzinās, ka Emīls dodas prom, viņš nespēs palaist viņu vienu, Reno nobeigs doma, ka nevar braukt līdzi. Tas nav apspriežams. Emīls nevēlas, lai Reno justos vainīgs. Un, ja viņš pazīst Reno tik labi, kā pats domā, tad viņš ir pilnībā spējīgs izlemt, ka brauks līdzi, lai tas maksā ko maksādams, kaut vai uz dažiem mēnešiem vai dažām nedēļām. Un tas nepavisam nav pieņemami. Emīls nevēlas atraut Reno no ģimenes pat ne uz īsu brīdi.

– Tev nav manā priekšā jātēlo varonis, – Reno uzstāj, un viņa acis joprojām ir miklas.

– Tavs knēvelis tūlīt novelsies zemē.

Un patiesi, mazulis gandrīz izslīd Reno no rokām, jo viņš velta visu uzmanību Emīlam.

– Ak. Sasodīts!

Reno satver mazuli ciešāk un noliek slimnīcas gultā blakus Emīlam, kurš paņem viņu klēpī.

– Emīl...

– Viss būs labi, vecīt. Tāda ir dzīve. Es neesmu izvīlcis pilno lozi. Man ar to jāsadzīvo.

– Kā tu vari tā teikt?

– Ir vēl tas klīniskais pētījums... Nekad neko nevar zināt.

Emīls izmanto savu vecāku un māsas mazo viltību: noslēpt neglīto patiesību aiz neprātīgas cerības. Viņš cenšas izklausīties ticami, un šķiet, ka tas iedarbojas, jo Reno skatiens atdzīvojas un viņš atkal pievēršas ratiņiem.

– Vai man tev palīdzēt?

– Nē, būs labi.

– Kā tad klājas manam vismiļākajam knēvelim?

Mazulis Emīla klēpī priecīgi iespiedzas. Reno un Letīcija nosaukuši viņu par Tivanu. Šo vārdu viņi izdomāja paši. Emīls domā, ka šajā ziņā Reno pilnībā pakļāvijs Letīcijas gribai. Viņš nespēj viņai neko atteikt. Tivans... Kas par vārdu! Emīls tad labāk dēvē viņu par “knēveli”. Pat tas izklausās jēdzīgāk. Reno beidzot ticis galā ar ratiņiem. Viņš izslienas, paņem dēlēnu un nogulda viņu ratiņos kā tādu vērtīgu eksponātu. Kad mazulis iekārtots, Reno iesēžas gultā blakus Emīlam. Un uzmet viņam savādu skatienu.

– Tā... Kā... Kā tev klājas?

– Labi. Un jums? Un Letīcijai? Vai apskatījāt vēl kādas mājas? Izvairīšanās stratēģija nedarbojas. Reno turpina:

– Es satiku tavu māti slimnīcas vestibālā.

– Kad? Tagad?

– Jā. Viņa ir...

Reno neiedrošinās turpināt. Emīls pabeidz teikumu viņa vietā:

– Viņa ir pilnīgi sabrukusi, es zinu.

– Par laimi, ir šis klīniskais pētījums...

– Jā... Par laimi...

– Nu. Pie velna...

Reno pārbrauc ar roku pāri sejai. Viņš izskatās sakrities. Ziņa par Emīla slimību sagādājusi viņam pamatīgu šoku.

– Kur tu to saķēri?

– Es neko nesaķēru. Tā ir reta ģenētiska slimība, un basta.

– Jā, bet kāpēc tieši tu?

– Kāpēc es? Un kāpēc ne? Tā ir dzīves lielā loterija, tas arī viss.

– Kā tev izdodas saglabāt mieru? Kā tu spēj tikt ar to galā?

– Vai man raudāt un vaimanāt? Žēlot sevi?

Reno vairs nezina, ko atbildēt.

– Es samierinājos ar situāciju, un viss.

- Tu vienmēr esi tāds bijis.
- Tāds... Kāds tad?
- Caursitējs, stiprais balsts... No mums abiem tas gļēvulis biju es. Tu mūždien stūmi mani uz augšu.
- Tu esi pašā augšā, Reno. Tu tiki galā pats saviem spēkiem. Es tev nebiju vajadzīgs.
- Reno pasmaida. Viņš vairs nespēj izturēt. Viņa acs kaktiņā ieriešas asara. Un viņa balss aizlūst.
- Man tevis pamatīgi pietrūks, vecīt.
- Un Emīls vairs nespēj ilgāk noturēties. Kaklā iespiedies kamols, bet viņš nevēlas to atzīt. Taču Reno asaras – tas jau ir par daudz. Emīls zaudē savaldību. Abi nav pārāk bieži apskāvušies, bet šajā brīdī tas viņiem šķiet pašsaprotami.
- Izbeidz. Tik tālu vēl neesam.
- Piedod... Es pinkšķu kā tāds skuķis.
- Un vēl sava knēveļa priekšā, kāds kauns!
- Reno smaida caur asarām. Izšņauc degunu.
- Bet Emīls noturas. Kaut arī kakls sūrst, viņš neraudās. Viņš tā izlēmis. Reno taisnība. Viņš allaž bijis stiprs un mērķtiecīgs. Un tāds viņš paliks līdz galam.
- Kad isti Letīcija būs klāt? Tev jānosusina asaras, pirms viņa atnāk un ierauga tevi tādu. Citādi vēl pametīs tevi.
- Viņa neuzdrošināsies atņemt mazajam tēvu.
- Ceru, ka tev taisnība.
- Miklām acīm Reno tā dīvaini viņu uzlūko.
- Vai tu tiešām tici tai klīniskajai izpētei?
- Emīls nespēj draugam melot.
- Nē.
- Un Reno pleci atkal sagumst.
- Tad kāpēc tu teici...
- Kaut kas taču ir jāsaka.
- Un ko tu iesāksi?
- Kā tu to domā – ko es iesākšu?

Ratiņos ieraudas Tivans, taču viņi nepievērš tam uzmanību. Viņi nomēra viens otru ar skatienu. Katrs cenšas saskatīt atbildi otra acīs.

– Tu šeit nepaliksi, lai izietu klīnisko izpēti.

No Reno puses tas nav jautājums. Tas ir skaidrs apgalvojums. Viņš piebilst:

– Es tevi pārāk labi pazīstu, vecīt. Tas neizskatās pēc tevis.

Emīls uzlūko savu draugu ar lielu sirsnību. Reno acis ir apsarķušas no asarām. Viņa vissenākais draugs. Mazais, tuklais astmatīķis. Viens no viņa dzīves balstiem. Viņš bija sapratis. Protams, sapratis. Viņi taču tik labi pazīst viens otru.

– Vecīt...

– Tā jau es domāju!

– Es vēl neesmu bildis ne vārda...

– Es zināju, ka tu kaut ko perini!

– Tev taisnība. Es šeit nepalikšu.

– Es zināju, ka tā būs!

Reno seja vairs nav bēdu sagrauzta. Viņš gandrīz smaida uzbudinājumā, kas vēl jaucas ar sāpēm.

– Pastāsti man!

– Bet tu nedrīksti nevienam teikt, sarunāts?

– Traks esi? Nemūžam!

– Es došos prom.

– Prom? Uz kurieni tad?

– Es vēl nezinu, uz kurieni...

Un saruna pārtrūkst, jo pie durvīm pieklauvē. Reno satrūkstas, ātri nosusina acis. Emīls atbild:

– Jā?

Durvis atveras, un ienāk jauna sieviete gaišiem, cirtainiem matiem un apspīlētā kostīmā.

– Letīcij!

Viņa šķiet aizsūsies. Letīcija noņem saulesbrilles, noliek uz grīdas savu rokassomiņu, uzmet ātru skatienu Tivana ratiņiem.

– Viņš neguļ?

Emīls acumirkli sajūt, kā mainās Reno izturēšanās. Viņš izsliežas un izriež krūtis. Viņš pieņem svarīgu izskatu, savu atbildīgā tēta izskatu. Tiklīdz parādās Letīcija, viņš vienmēr izspēlē šo mazo triku. Taisnība, ka Letīcija ir satriecoša. Īsta sieviete ar galvu uz pleciem un ļoti precīzu priekšstatu par to, kādai jābūt dzīvei. Viņa zina, ko vēlas un kurp virzās. Viņa smagi strādā. Un nosedz visu perimetru.

– Viņš tieši miga ciet.

Reno melo. Gan jau baidās, ka Letīcija uzskatīs viņu par sliktu tēvu. Emīlam gandrīz jāsmējas. Letīcija pienāk pie gultas un ātri noskūpst Reno, tad nostājas Emīla priekšā.

– Kā tev iet?

– Viss labi.

Letīcija viņu apskauj. Emīls nav pieradis pie šādas sirsnības izpausmes no viņas puses. Abi vienmēr labi sapratušies, tomēr allaž ieturējuši zināmu distanci, pieklājīgu un cieņpilnu. Toties starp Lauru un Letīciju saikne tā arī neizveidojās. Laura bija pilnīgs Letīcijas pretstats. Tikpat tumša, cik Letīcija blonda, tikpat bezrūpīga un jautra, cik Letīcija nopietna un tālredzīga. Letīcija vienmēr izraisījusi Emīlā apbrīnu, kas jaucās ar bailēm, bet Laura – bezgalīgu pielūgsmi. Emīls allaž devis priekšroku Lauras bērnišķīgajai bezrūpībai un spontanitātei. Viņa bija brīva kā putns gaisā. Un viņa ir aizlaidusies.

Letīcija palaiž Emīlu vaļā. Kopš izplatījās ziņa par viņa slimību, apkārtējie pēkšņi sāka uzvesties pārāk demonstratīvi – kā Letīcija. Apskāvieni, ilgi skatieni, čukstus izrunāti teikumi, it kā troksnis varētu viņu nogalināt. Tas Emīlam liek justies neveikli. Tas viņam nepatīk.

– Joprojām apkrāvusies ar darbiem? – jautā Emīls.

– Nemaz nerunā...

– Un kā ar māju?

– Mums tam vairs nav laika. Tivans un darbs... esam līdz nāvei noguruši.

Slimnīcas palātā atkal iestājas klusums. Letīcija nostājusies pie loga blakus Tivana ratiņiem un ar vienu roku domīgi glāsta mazuļa galviņu. Šķiet, ka viņa pamazām atgūstas.

- Kad tu sāc klīnisko izpēti?
- Nākamnedēļ.
- Kāpēc viņi tevi te tur?
- Pirms izpētes viņiem vēl jāveic pārbaudes.
- Pārbaudes?
- Asins analīzes, DNS testi, skeneri, atmiņas testi...
- Sasodīts.

Letīcija atglauž mīksto matu cirtu no Tivana pierītes, tad turpina:

- Vai tu vari tikt no šejienes laukā nedēļas nogalē?
- Protams. Neesmu jau nekāds cietumnieks, pati zini.

Emīls cenšas izvilināt viņas smaidu, taču tas neizdodas. Letīcija vienmēr bijusi nopietna. Emīls prāto, ka viņai acīmredzot izdodas Reno iedrošināt un tieši tāpēc draugs viņu tik ļoti mīl. Reno allaž ir bijis bailīgs. Letīcija ir viņa stiprais plecs.

- Tad tev šajā nedēļas nogalē jāatnāk pie mums vakariņās.
- Izklausās lieliski.
- Piektdienas vakarā. Atnāc piektdienas vakarā. Es pagatavošu lazanju.
- Labs plāns!

Emīls jūt, ka Reno lūkojas viņā ar aizdomām. Vēro viņu. Reno meklē atbildi viņa skatienā. Viņš zina, ka Emīls gatavojas aizbraukt. Gan jau prāto, vai Emīls šajā nedēļas nogalē vēl būs šeit vai arī viņš melo. Emīls vēlētos viņu nomierināt, bet šeit ir arī Letīcija, un Emīls negrib, ka viņa uzzina. Viņa būtu pret. Viņa nesaprastu.

Jebkurā gadījumā šajā nedēļas nogalē viņš vēl būs te. Paņems kemperi sestdien no rīta. Novietos to stāvlaukumā iepretim

kinoteātrim, kur vienmēr stāv visdažādākie transportlīdzekļi un šaubīgi furgoni. Tad jau redzēs. Emīls vēl precīzi nezina, kad dosies prom. Viņš ievietoja sludinājumu pirms divām dienām, tas ir skatīts 107 reizes, bet neviens vēl nav pieteicies. Emīls uz to īpaši necer, tomēr prāto, ka nekad jau nevar zināt. Viņš plāno izmantot svētdienu, lai izstrādātu galīgo maršrutu. Emīls ilgojas pēc dabas, kokiem, priežu smaržas, oļiem, kas čirkst zem kājām.

– Un kā būs ar tavu darbu?

Izdzirdot Letīcijas balsi, Emīls salecās. Letīcija viņu vēro, jo-projām stāvot pie palātas loga un glāstot ratiņos gulošā Tivana galviņu.

– Ko?

– Tu taču negrasies atgriezties darbā...

– Ak tā... Protams, ne.

– Vai viņi atstādināja tevi no darba?

– Jā, uz nenoteiktu laiku.

Telpā iestājas nedaudz nomācošs klusums. Juzdamies neomulīgi, Reno sāk dīdīties.

– Es nedomāju, ka man tā pietrūks, – Emīls piebilst.

Viņa darbs ir nodrošināt viesnīcu sadarbību ar rezervēšanas vietnēm. Emīls saņem komisijas naudu ikreiz, kad līgums tiek noslēgts. Šis jaunuzņēmums ir neliels. Izveidots tikai pirms trim gadiem. Īpašnieks ir kāds Lauras drauga draugs. Tieši Laura pirms trim gadiem saveda viņus kopā. Īpašniekam ir divdesmit astoņi gadi, un viņš vēlas iekarot pasauli. Bet pārāk tālu netiks. Viņam nav līdzekļu savu ambīciju īstenošanai. Izņemot viņus abus, ir vēl praktikants: Žeroms Antonēns, visistākais memmesdēliņš, slinks un nekompetents. Nē, šī darba viņam nepietrūks. Savulaik Emīls to pieņēma, jo nauda kaut kā bija jāpelna, bet tas viņu nekad nav interesējis. Viņš darbojās automātiski, lai nosistu laiku. Tieši tāpēc viņam bija tik grūti aptvert, ka atmiņa sāk pievilt. Emīls to attiecināja uz garlaicību un motivācijas trūkumu: pazaudēti, divreiz uzrakstīti, vairākkārt nosūtīti e-pasti, aizmirstas tikšanās,

neatzvanīšana klientiem vismaz pusē gadījumū, melnie caurumi dienas vidū, sēžot pie neapraktītas lapas (“*ko es patiesībā gra-sījos darīt?*”)... Tas bija garlaicīgs darbs, bez pārsteigumiem, un Emīls domāja, ka viņam vienkārši viss apnicis. Bet tā tas nebija, vismaz ne tikai tā. Viņa atmiņa pasliktinājās. Vēlāk sākās ģīboņi, līdzsvara zudumi. Vaina ir nogurumā, sprieda Emīls. Reakcija uz Lauras aiziešanu... pēc gada... Emīla māte uzstāja, ka viņam jākonsultējas ar ārstu. Un spriedums tika pasludināts.

Letīcija sarosās. Viņa cīnās ar loga rokturi, lai to atvērtu.

– Te ir tik karsts kā peklē.

Telpā ieplūst novakara spīrgtais gaiss. Tikko sācies jūlijs, un ārā apdullinoši skaļi dzied putni.

– Vai kondicionētāja šeit nav?

– Viņiem tas vairāk vajadzīgs geriatrijas nodaļā.

– Es vairs nevaru izturēt. Aiziešu līdz automātam pēc aukstas limonādes. Vai jums kaut ko atnest?

Emīls papurina galvu. Reno tāpat. Letīcija nosusina pieri, pie kuras pielipušas dažas matu cirtas.

– Es tūlīt būšu atpakaļ.

Viņa iziet no palātas, klusi aizver durvis. Reno acumirkli pagriežas pret Emīlu. Tagad viņš grib zināt.

– Tā... Tad ko tu esi sadomājis?

– Vēl īsti nezinu.

Emīls pastiepj roku uz baltā naktsskapīša pusi, paņem savu telefonu. Viņš atver interneta vietni, patin to uz priekšu, uzklikšķina.

– Re. Lūk, cik tālu šobrīd esmu.

Viņš pastiepj telefonu Reno. Tas ir sludinājums.

– Lasi.

Iegrimis domās, Emīls mulsumā nekustīgi sēž pie sava kempēra stūres. Šorīt viņš bija aizbraucis tam pakaļ. Kempēris ir ideālā stāvoklī. Tajā ir pat trauki un vannas istabas divieļu komplekts,

kas, šķiet, nekad nav lietots. Viņš var aizbraukt kaut šodien, ja to vēlas...

Kemperis ir novietots stāvvietā iepretim kinoteātrim, un Emīls nekādi nevar piespiest sevi no tā izkāpt. Viņa prātu nomāc smagas pārdomas. Emīls vairs īsti nezina, ko darīt. Viņdien, izlasot sludinājumu, Reno reaģēja ar izbīli.

– Tavu domu par aizbraukšanu, to es varu saprast... bet ar pilnīgu svešinieku...

Un ar neveiklu žestu it kā mēģināja atvainoties, ka pats nevar atļauties braukt viņam līdzi.

– Skaidrs, ka neviens neatbildēs... Vai arī kāds trakais. Psihopāts. Seksuāli nelīdzsvarots cilvēks. Kur tu esi iepinies?

Šāda reakcija Emīlu nedaudz samulsināja. Parasti viņi abi ar Reno ir uz viena viņa. Bet ne šoreiz. Un tāpēc viņš ilgi vilcinājās. *Vai Reno šādi reaģē, jo zina, ka drīz miršu? Jo zina, ka es miršu tālu no mājām, tālu no saviem mīļajiem? Vai arī mana iecere tiešām ir kļūmīga?* Viņš jau gandrīz izdzēsa sludinājumu. Tomēr šorīt kāds uz to atbildēja. Un tas pārsteidza Emīlu pilnīgi nesagatavotu... Jo tas nebija vīrietis, kā viņš bija cieši pārliecināts, gadījumā ja atbilde tomēr pienāktu. Nē, tā bija sieviete. Jauna sieviete. Viņa rakstīja, ka ir divdesmit deviņus gadus veca. Sludinājumam vajadzēja viņu nobiedēt vai vismaz satraukt. Doties projām vienatnē ar svešu vīrieti, kurš apgalvo, ka viņa dzīvei pienācis gals, nezinot ne precīzu šī ceļojuma maršrutu, ne tā īsto mērķi... Bet viņa nelikās satraukta. Viņa bija uzrakstījusi īsu atbildi un neuzdeva nekādus jautājumus. Vai viņa bija psihiski nelīdzsvarota?

Petitesannonces.fr

Temats: Re: Meklēju ceļabiedru/-i pēdējam ceļojumam

Sūtītājs: Žo

Datums: 5. jūlijs, 08:29

Ziņa:

Labdien, Emīl26!

Jūsu sludinājums piesaistīja manu uzmanību.

Mani sauc Žoanna, man ir 29 gadi.

Es esmu veģetāriete, ne pārāk aizraujos ar saimniekošanu un komfortu.

Esmu knapi 1,57 m gara, bet 20 kg smagu mugursomu varu panest pat vairākus kilometrus.

Esmu labā fiziskā formā par spīti alerģijai uz lapseņu dzēlieniem, zemesriekstiem un vēžveidīgajiem.

Es nekrācu.

Daudz nerunāju, man patīk meditēt, it īpaši, kad atrodos dabā.

Esmu pieejama, tiklīdz gribēsiet doties prom.

Gaidīšu no Jums kādu ziņu.

Žoanna

Kopš rīta Emīls nemitīgi pārlasa šo ziņu. Viņš īsti nesaprot. Kas viņa ir? Kāpēc viņa to dara? Tagad aizdomas māc viņu pašu... Viņa neko nejautā. Viņa ir gatava doties viņam līdzī un nebaidās. Kura meitene gan tā rīkotos? Emīlam piepeši ļoti sagribas parādīt šo ziņu Reno, uzzināt, ko viņš par to domā. *Esmu veģetāriete, ne pārāk aizraujos ar saimniekošanu un komfortu.* Ja par dīvainībām, tad viņa ir dīvainā! Pat nepiemin viņa slimību, nāves spriedumu, kas viršos gaisā visu ceļojuma laiku... Vai viņai ir pilnīgi vienalga? *Es nekrācu. Daudz nerunāju, man patīk meditēt, it īpaši, kad atrodos dabā.*

Emīls paberzē zodu, pārlaiž ar roku pār seju, pār bārdu, kuru spītīgi audzē kopš pagājušā gada. Patiesībā Emīlam ir grūti pieņemt, ka viņa sludinājums izraisījis šādu reakciju. Tāpēc jau viņš to uzrakstīja, gaidot uz kaut ko tamlīdzīgu. Tad kas? Kas par problēmu? Kāpēc tagad tāda skepse un piesardzība? Emīls raugās uz

sevi atpakaļskata spogulī. Viņa tumšā bārda, vaigu bedrītes, kas tikko jaušamas zem rugājiem, brūnās mandeļveida acis. Nesen parādījušās arī sikas krunciņas ap acīm. Vārnu kājiņas. Tās ir knapi saskatāmas. Emīls ir pārlicināts, ka neviens, izņemot viņu, tās vēl nav ievērojis. Emīls pēta savu raižpilno sejas izteiksmi, saraukto pieri.

Viņš nekad tam nebija ticējis. Viņš nekad nebija domājis, ka uz sludinājumu kāds atsauksies. Vismaz ne meitene. Tieši tas jau viņu satrauc visvairāk. Laura, protams, savā ziņā bija trakulīga, spontāna un neapreķināma, bet viņa nemūžam nebūtu atbildējusi uz šādu sludinājumu. Viņa nekad nebūtu metusies tamlīdzīgā piedzīvojumā, kaut arī bija pati emancipētākā, pati neikdienišķākā meitene, kādu Emīls jebkad saticis. Vismaz tā Laura, ar kuru Emīls iepazinās. Laura, kurā viņš neprātīgi iemīlējās.

Viņa pārdomas iztraucē telefona zvans. Uz ekrāna parādās vārds "Mamma", un Emīls nogaida trīs garas sekundes, pirms atbild.

– Emīl? Kur tu esi?

– Viss kārtībā, mamma. Es iepērkos. Kas noticis?

– Es iegriezos tavā dzīvoklī. Es piezvanīju, bet neviens neatbildēja...

– Nu tad pagaidi mani. Būšu klāt pēc desmit minūtēm.

– Es tikai gribēju pārlicināties, ka viss kārtībā. Tava māsa arī ir šeit... Ar abiem dvīņiem.

Emīls apspiež nopūtu, kas jau laužas uz āru, papūlas atbildēt laipni:

– Jau dodos mājās, tūlīt būšu.

Kopš sprieduma pasludināšanas viņi neatvēr Emīlam ne brītiņa miera. Visi burtiski smacē viņu nost. Viņš grib tikt projām pēc iespējas ātrāk, izbeigt visu šo teātri. Patiesībā pat viņi tad jutīsies atviegloti. Kaut arī to vēl nezina. Šobrīd viņi ir sāpju pārņemti, labu nodomu pārpilni, bet galu galā tas viss viņus nomāks.